

חוץ ממני

15

יהודית אוסטרן

תקציר: שרה מואשמת בגרימת מוות ברשלנות לתינוקת ששמרה עליה, ונמלטת מהמשטרה.

אחד מהמקומות בהם הסתתרה, היה יחידת הדיור בבית הוריה של נועה.

לאחר שנמלטה גם משם, נועה מתוודעת לכך ששרה מבוקשת ע"י המשטרה ומתבקשת על ידיה לסייע לה במידע לאיתור מקום המצאה. לפתע יוצרת עימה שרה קשר טלפוני.

השיחה עם שרה פגשה את נועה בבית של אילנה, פסיכותרפיסטית של תלמידתה.

חושבת שאשאר כאן לתמיד. בחצר של אילנה. שובל רך של רוח מנסה להניע את פיסות העץ המגולפות למובייל, מתחנן בפניהן שישירו קצת.

כמה קרשים דפוקים במסמרים יוצרים כסא תחת עלי עץ הקלמנטינות, מתיישבת עליו, לוקחת בחשבון תשלום של כמה צ'פים בחצאית.

אני כאילו לא זוכרת שאני בחצר של אילנה, מפילה את הפלאפון על החול ומסתכלת על המגן שקרא לגרגרים אליו, כמה מהם נשמעו לו והתקבצו על דפנותיו.

שרה, שרה. מה עשית לי.

האהבה שפגשתי בי מדברת עכשיו, נותנת לה זכות להישמע קודם. אהבה אליך כבת אדם, קודם כל. ועוד כמה שכבות דקיקות, עדינות וכנות של חיבה ליותר מזה. ומנגד - השכל. שיודע איפה המקום שלך עכשיו: נתונה למשפט אמיתי. לבוא בדין על מה שנעשה או אולי לא. ולתת אותו להורי התינוק ההוא.

אוף. חבל לי פתאום מה ששימח אותי כל כך. חבל לי שהציטוט הוסר כבר מהפלאפון שלי, עכשיו אני לבד בעולם עם השיחה הזו. אם במשטרה היה מעקב אחר השיחות, לא הייתה בי ההתלבטות הקורעת הזו, אם לספר על השיחה ובכך להוביל אותם אליך. בטוחה שיש להם את הדרך לברר מאיפה בוצעה השיחה.

האם התפקיד שלי עכשיו לעזור להם, לדווח על השיחה ולתת להם לעקוב אחר השיחה הבאה? הנעל הבהירה משתפשת בחול ומניעה את גרגיריו.

כמה עשרות בודדות שניות של שיחה חוזרות בי שוב.

אמרת שתתקשרי שוב. אחרי שאבדוק איפה הכרטיסים שלך. לא אמרתי לך שאחד מהם בידיים שלהם ואני לא צריכה לבדוק איפה הוא. הלך יחד עם השוטר לאן שהלך. והשני...

הי! אני יודעת מצוין איפה השני!

בבהלה התנתקתי מהכיסא. וחוט ארוך בגוון

החצאית נשאר לחבר ביני ובינו. הכרטיס השני נשאר במצלמה שלי! אני מסירה את החוט שנשרך אחר החצאית הירוקה בעדינות מהמקלון הדק שנפרד מעט מבעליו החוקיים - הכיסא של אילנה.

והנה היא אילנה, ראש ממוסגר בפאה ישרה מביט בי מחלון הבית. היא רואה שהרמתי ראש, ומרימה יד ללחיצה על מנעול החלון: "הכל בסדר, המורה נועה?"

הראש שלי נע מימין לשמאל, לא. לא הכל בסדר. "אני אלך עכשיו". הגזל שורף בספידות נעלי ומריץ אותי אל השער עם שלט הציפור.

"חכי!" היא קוראת מהחלון "התיק שלך!" נעלמת לרגע ופותחת את הדלת אל החצר "הנה!" רצועת חרדל מתנענעת אל החול, אני לוקחת אותה תוך כדי הבטה באישה הזו. "שיהיה טוב!" היא אומרת. "מקווה שהכל טוב איתך..." אומרות העיניים שלה.

ברגע שהשער נטרק אחרי, הפסטורליה נמוגה. ובאמת חבל שלא נשארתי שם. יש מקומות שאפשר להאמין בהם שכן אפשר לברוח מהעולם ומאנשיו. אנשים חולפים מצדדי, מותירים אחריהם רוח. גם אני כנראה מותירה את התחושה הזו עכשיו. רודפת. רודפת.

שתי דפיקות על דלת הבית, ולחיצה על הידית מגלה לי שהוא פתוח. 'שלום' חם של אמא, חיוך מהיר שלי ומנוסה אל החדר. הנרתיק של המצלמה רועד מהאימפולסיביות שלי. לא מכיר אותי ככה איתו. משחררת את הקפיץ מלמטה. ונותנת לחיצה על הכרטיס הכחול. 16 ג'יגה גזולים אני מחזיקה ביד. יש לי כרטיס זהה לזה. אבל על שלי מודבקת מדבקת זהב זוהרת לזיהוי. זה לא שלי.

רוצה להקיא את נועה הזאת, הגזלנית. לא מאמינה שלקחתי כרטיס לא שלי והכנסתי אל המצלמה כדי לצפות בו. אני מתפרקת לעצמי מול העיניים. ואלו רגעים שכל חיי אני פוחדת מהם. הנה הם, כאן. ואני מאבדת את היקר לי מכל. האמון בעצמי.

דלת החדר שלי רוטטת ואני מקפצת בבהלה. אמא עומדת עם הפלאפון שלי ביד. "ממה נבהלת נועה'לה?" היא מגישה לי אותו אחרי שמשפשת אותו מגרגירי חול בחלוק שלה.

"מתקשרים אליך כל הזמן..."

ביד אחת המצלמה, בשנייה הכרטיס וכעת גם הפלאפון ואמא מביטה בי.

"איך היה אצל הגברת הפסיכולוגית ההיא?" "אהה, בסדר..." העיניים שלי במסך שספר עד עכשיו ארבע שיחות שלא נענו ממספר חסוי. והכרטיס ביד השנייה מתחנן שאענה ואשיב אותו.

"תעני! תעני!" אמא עומדת מולי. "נראה

שמישהו לחוץ שם..."

"מישהי". לא יודעת למה בוער לי לתקן.

אמא ממשיכה לעמוד שם. יד אחת על המשקוף, השנייה על הדלת "את לא עונה?" היא שואלת אותי.

לא יהיה לי מספר לחזור אליו, אני יודעת. והרצון לראות את עצמי בלי הכרטיס כבר, גורם לי לאשר את השיחה.

"נועה..." היא אומרת את השם שלי עם שלוש התנשפויות אחר כך.

"חיפשת את זה?"

"תראי", העיניים שלי על המבט של אמא, אני צולעת עם המילים: "אחד אני... לא יודעת איפה. אבל השני כאן, ביד שלי".

"איזה אצלך?" התנשפות.

"כחול של 16 ג'יגה", אני מסובבת אותו, בודקת אם יש עוד פרט מזהה.

"נס!" שלוש נשיפות מרווחות מעט יותר נהדפות אל האוזן שלי. "תשמרי עליו הכי טוב בעולם. אצלך".

"מאה אחוז!" אני מבטיחה. מוכנה להכל עכשיו.

אמא מורידה את היד מהמשקוף, מבינה אולי שהשיחה תתארך עוד ויוצאת. ורק עכשיו, אחרי שהלב שלי השתחרר מהמטען, אני מרגישה כמה היה כבד קודם.

"שאף אחד לא ידע של מי הכרטיס הזה", היא לוחשת.

"א... את יכולה לפרט לי למה?" רק ירדה אבן המצפון ומעיין הסקרנות נגלה תחתיה, מבעבע כרגיל.

עד כמה שאני זוכרת התמונות בכרטיס מכילות סט של עגלות תינוקות ותו לא.

"חקרו אותך?" הנשיפות שקטות יותר. הקול לוחשני.

אני שותקת. וההתנשפות מבינה.

"בכרטיס הזה..." היא מתחילה לפרט ונעצרת.

"את איתי או איתם?" פתאום הקול שלה תוקפני ומהיר. מזכיר לי את קרצוף הרצפות והסיר.

"אני לבד". אני סוקרת את החדר הריק ומניחה את היד על הדופק.

"נועה" הקול שלה מחליף גוון בשלישית בשיחה הקצרה הזו. ונשבר. "ידעתי שתהיי איתי. לא עשיתי רע. יש לך לב אמיתי ואת תרגישי את האמת הזו". היא בוכה.

ושותקת אני.

ושותק הכרטיס.

ואז שותקת שרה.

לא שותקים במשרד החקירות, ונכנסים אל הניידת המסנוורת את הדרך ישר אל הבית שלנו. אז מה אם אמרו שהסירו את הציתות מהפלאפון שלי.

אז אמרו.